

Cauza C-30/22**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

12 ianuarie 2022

Instanța de trimitere:

Administrativen sad Veliko Tarnovo [Tribunalul Administrativ Veliko Tarnovo] (Bulgaria)

Data deciziei de trimitere:

20 decembrie 2021

Reclamanta din procedura principală:

DV

Pârâtul din procedura principală:

Direktor na Teritorialno podelenie na Natsionalnia osiguritelen institut – Veliko Tarnovo

Obiectul procedurii principale

Acțiune introdusă de o resortisantă bulgară împotriva deciziei directorului Teritorialno podelenie na Natsionalnia osiguritelen institut (directorul direcției teritoriale a Institutului Național de Securitate Socială) de respingere a reclamației formulate de aceasta împotriva deciziei prin care i se refuză acordarea de prestații financiare de șomaj

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Interpretarea părții a doua din titlul III din Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice

Articolul 267 al treilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

Întrebările preliminare

1) Dispozițiile coroborate ale articolului 30 alineatul (2) din Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și articolului 30 alineatul (1) litera (a) din acest acord, trebuie să fie interpretate în sensul că persoanele la care se face referire în cea de a doua dispoziție intră în domeniul de aplicare personal al articolului 31 alineatul (1) din acord în cazul în care au fost resortisanți ai unui stat membru pe întreaga durată a perioadei de tranziție, fără întrerupere, și le era aplicabilă, în același timp, legislația Regatului Unit, sau trebuie să fie interpretate în sensul că persoanele menționate la articolul 30 alineatul (1) litera (a) din acord intră sub incidența articolului 31 alineatul (1) numai dacă erau angajate în Regatul Unit la sfârșitul perioadei de tranziție și/sau după încheierea acesteia?

2) Dispozițiile coroborate ale articolului 30 alineatul (2) și articolului 30 alineatul (1) litera (c) din acord trebuie să fie interpretate în sensul că persoanele menționate în a doua dispoziție intră sub incidența articolului 31 alineatul (1) din acord dacă, în calitate de cetățeni ai Uniunii, au avut reședința în Regatul Unit fără întrerupere pe întreaga durată a perioadei de tranziție și, în același timp, le este aplicabilă legislația unui singur stat membru pe întreaga durată a perioadei de tranziție până la sfârșitul acesteia, sau trebuie să fie interpretate în sensul că persoanele menționate la articolul 30 alineatul (1) litera (c) nu intră sub incidența articolului 31 alineatul (1) dacă au renunțat la reședința lor în Regatul Unit după încheierea perioadei de tranziție?

3) În cazul în care din interpretarea dispozițiilor coroborate ale alineatului (2) și ale alineatului (1) literele (a) și (c) ale articolului 30 din acord rezultă că aceste dispoziții nu sunt aplicabile situației de fapt din procedura principală, deoarece cetățeanul Uniunii a renunțat la reședința sa după încheierea perioadei de tranziție, dispozițiile coroborate ale alineatelor (4) și (3) ale articolului 30 din acord trebuie să fie interpretate în sensul că persoanele care au reședința în statul-gazdă sau lucrează în statul de desfășurare a activității profesionale nu mai intră sub incidența dispozițiilor articolului 30 alineatul (1) atunci când raporturile lor juridice în calitate de salariați (lucrători) au încetat și, ca urmare a acestui fapt, și-au pierdut dreptul de ședere și au părăsit statul de desfășurare a activității profesionale, respectiv statul-gazdă după încheierea perioadei de tranziție, sau trebuie interpretate în sensul că limitarea prevăzută la articolul 30 alineatul (4) privește dreptul de ședere și dreptul de muncă exercitate după încheierea perioadei de tranziție, indiferent de momentul încetării drepturilor, în cazul în care aceste drepturi existau după încheierea perioadei de tranziție?

Legislația și jurisprudența Uniunii Europene

Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei

Atomice [JO 2019, C 66 I, p. 1, denumit în continuare „Acordul privind retragerea”]: articolul 2 litera (e), articolul 30 alineatul (1) literele (a) și (c) și alineatele (2) și (3), articolul 31 alineatul (1) prima teză și alineatul (2), articolul 32 alineatul (1) litera (a) punctul (i), articolul 161 alineatul (1)

Articolul 2 litera (e): „perioadă de tranziție” înseamnă perioada prevăzută la articolul 126.

Articolul 30 alineatul (1) litera (a): „Prezentul titlu se aplică următoarelor persoane: (a) cetățenilor Uniunii cărora li se aplică legislația Regatului Unit la încheierea perioadei de tranziție, precum și membrilor de familie și urmașilor acestora”.

Articolul 30 alineatul (1) litera (c): „Prezentul titlu se aplică următoarelor persoane: (c) cetățenilor Uniunii care își au reședința în Regatul Unit și cărora li se aplică legislația unui stat membru la încheierea perioadei de tranziție, precum și membrilor de familie și urmașilor acestora”.

Articolul 30 alineatul (2): „Persoanele menționate la alineatul (1) beneficiază de acoperire atât timp cât continuă, fără întrerupere, să se afle într-una dintre situațiile prevăzute la alineatul respectiv, care implică în același timp atât un stat membru, cât și Regatul Unit.”

Articolul 30 alineatul (3): „Prezentul titlu se aplică, de asemenea, persoanelor care nu intră sau care nu mai intră sub incidența alineatului (1) literele (a)-(e) de la prezentul articol, dar care intră sub incidența articolului 10 din prezentul acord, precum și membrilor de familie și urmașilor acestora.”

Articolul 31 alineatul (1) prima teză: „Normele și obiectivele prevăzute la articolul 48 din TFUE, în Regulamentul (CE) nr. 883/2004 și în Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (15) se aplică persoanelor care intră sub incidența prezentului titlu.”

Articolul 31 alineatul (2): „Prin derogare de la articolul 9 din prezentul acord, în sensul prezentului titlu se aplică definițiile de la articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004.”

Articolul 32 alineatul (1) litera (a) punctul (i): „În situațiile enumerate în continuare în limitele stabilite la prezentul articol, în măsura în care se referă la persoane care nu intră, sau care nu mai intră, sub incidența articolului 30, se aplică următoarele norme: următoarele persoane intră sub incidența prezentului titlu pentru a putea beneficia și cumula perioadele de asigurare, de încadrare în muncă, de activitate independentă sau de ședere, inclusiv drepturile și obligațiile care rezultă din aceste perioade în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 883/2004: (i) cetățenii Uniunii, precum și apatrizii și refugiații care își au reședința într-un stat membru și resortisanții țărilor terțe care îndeplinesc condițiile prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 859/2003, cărora li se aplica legislația Regatului Unit

înainte de încheierea perioadei de tranziție, precum și membrii de familie și urmașii acestora;”

Articolul 161 alineatul (1): „În cazul în care o instanță judecătorească dintr-un stat membru sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu privire la interpretarea prezentului acord în vederea pronunțării unei decizii preliminare, decizia instanței naționale care conține întrebarea respectivă îi este notificată Regatului Unit.”

Legislația națională

Kodeks za sotsialnoto osiguruvane (Codul securității sociale, Bulgaria), modificat și completat de mai multe ori, în **versiunea publicată în DV nr. 77 din 16 septembrie 2021** (denumit în continuare „KSO”):

***Articolul 54a alineatul 1:** Au dreptul la prestații de șomaj persoanele pentru care s-au plătit contribuții de asigurare obligatorie la Fondul de „Șomaj” pentru cel puțin 12 din ultimele 18 luni anterioare încetării asigurării și care sunt înregistrate ca șomeri la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă; care nu au dobândit dreptul la o pensie pe baza perioadelor de asigurare și a vechimii în Republica Bulgaria sau la o pensie pentru limită de vârstă într-un alt stat; care nu au dobândit o pensie în cuantum redus pe baza perioadelor de asigurare și a vechimii în temeiul articolului 68a sau o pensie profesională în temeiul articolului 168 și care nu desfășoară o activitate profesională care face obiectul asigurării obligatorii în temeiul prezentului cod sau al legislației unui alt stat, cu excepția persoanelor menționate la articolul 114a alineatul (1) din Kodeks na truda (Codul muncii din Bulgaria).*

Articolul 117 alineatul (1) punctul 2 litera (b) Reclamațiile împotriva deciziilor de refuz, de calculare, de modificare sau de sistare incorectă a prestațiilor de șomaj se adresează directorului direcției teritoriale a Natsionalen osiguritelen insitut.

Articolul 119 Deciziile Tribunalului administrativ pot face obiectul unui recurs în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură administrativă (Administrativnoprotsesualen kodek, Bulgaria), cu excepția deciziilor pronunțate în privința reclamațiilor formulate împotriva actelor menționate la articolul 117 alineatul (1) punctul 1 și punctul 2 literele (b) și (e) – pentru sume de până la 1 000 de leva (BGN) – și literele (f) și (g).

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii

- 1 Din dosar reiese că reclamanta este o resortisantă bulgară. Ea a fost încadrată în muncă la angajatori cu sediul în Regatul Unit: a) De la 1 decembrie 2014 și până la 16 iulie 2016, a fost încadrată în muncă la Mimosa Health Care GL; b) De la 16 iulie 2016 și până la 24 decembrie 2018, a fost încadrată în muncă la Wellburn

Care Homes Ltd; c) De la 20 septembrie 2018 și până la 2 februarie 2020, a fost încadrată în muncă la Lfcal Care Force LLP; și d) De la 3 februarie 2020 și până la 29 martie 2021 a fost încadrată în muncă la NHS YORK Teaching Hospital.

- 2 La 2 aprilie 2021, reclamanta, în calitate de persoană fără loc de muncă, a depus o cerere de acordare de prestații de șomaj în temeiul KSO națională. În cererea sa, reclamanta a precizat că raportul său juridic cu angajatorul NHS YORK Teaching Hospital a încetat la 29 martie 2021, prin expirarea termenului contractului său de muncă pe durată determinată. De asemenea, ea a precizat, printre alte împrejurări relevante, că nu a dobândit dreptul la o pensie pentru limită de vârstă într-un alt stat. La cerere a fost anexat documentul privind încetarea contractului de muncă la 29 martie 2021. Prin decizia din 5 aprilie 2021, instituția la care a fost depusă cererea a suspendat procedura administrativă de acordare a prestațiilor de șomaj în temeiul articolului 54d alineatul (4) din KSO. În motivare, s-a arătat că este necesară dovada perioadelor de asigurare indicate cu privire la încadrarea în muncă în Regatul Unit.
- 3 În ziua următoare, la 6 aprilie 2021, instituția i-a trimis reclamantei o scrisoare prin care solicita prezentarea următoarelor trei documente: cerere de certificare a perioadelor de asigurare și a veniturilor de către un alt stat membru, formularul CA3916, în conformitate cu cerințele autorității competente din Regatul Unit și o declarație privind stabilirea reședinței în legătură cu aplicarea articolului 65 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004.
- 4 Aceste documente au fost depuse împreună cu alte documente eliberate de ultimul angajator la care reclamanta a fost încadrată în muncă în Regatul Unit. Ele atestă împrejurările indicate la punctul 1 de mai sus. A avut loc un schimb electronic de date de securitate socială între Bulgaria și Regatul Unit în ceea ce privește dosarul ei de asigurare și cuantumul salariilor câștigate.
- 5 La 16 august 2021, instituția de asigurări de șomaj a dispus reluarea procedurii administrative privind cererea reclamantei, constatând că documentul electronic structurat primit în cadrul schimbului electronic a permis stabilirea perioadelor de asigurare în Regatul Unit și a ultimei perioade cuprinse între 3 februarie 2020 și 29 martie 2021, date necesare pentru a stabili existența unui drept la prestații de șomaj.
- 6 La 18 august 2021, instituția bulgară de asigurări de șomaj a emis o decizie prin care s-a pronunțat asupra cererii. Invocând dispozițiile articolului 54g alineatul (1) și ale articolului 54a alineatul (1) din KSO, instituția a refuzat acordarea prestațiilor de șomaj solicitate. În special, ea s-a întemeiat pe faptul că reclamanta a avut perioade de asigurare în Regatul Unit de la 8 decembrie 2014 până la 29 martie 2021 și, ulterior, nicio perioadă de asigurare „bulgară”. Articolul 30 din Acordul privind retragerea nu ar fi aplicabil întrucât întoarcerea reclamantei în Bulgaria ar fi întrerupt situația transfrontalieră în care s-a aflat la 31 decembrie 2020 și, prin urmare, situația sa nu implică în același timp un stat membru și Regatul Unit. În plus, s-a precizat că, în ceea ce privește dobândirea drepturilor la

prestații sociale, a căror examinare se efectuează în aplicarea dreptului național, articolul 32 din acord reglementează doar cumulul perioadelor de asigurare dobândite înainte și după 31 decembrie 2020. În esență, reclamanta nu a desfășurat o activitate profesională în Bulgaria, a cărei încetare să fi făcut necesară examinarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de legislația bulgară care reglementează dreptul la prestații de șomaj.

- 7 La 7 septembrie 2021, reclamanta a formulat o reclamație împotriva deciziei pârâtului din procedura principală, în conformitate cu procedura prevăzută în KSO, susținând că articolul 30 din acord reglementează și cazuri precum cel al său. În reclamația formulată, a susținut, printre altele, că era cetățean al Uniunii supusă legislației Regatului Unit la sfârșitul perioadei de tranziție și că se aplica Regulamentul (UE) nr. 2019/500 din 25 martie 2019. În urma reclamației, pârâtul a emis decizia care face obiectul procedurii principale.

Principalele argumente ale părților din procedura principală

- 8 Reclamanta susține, atât în reclamația formulată, cât și în fața instanței, că pârâtul a interpretat în mod eronat acordul. Articolul 30 din aceasta reglementează tocmai cazuri precum al ei, întrucât prin întoarcerea în Bulgaria, stat membru al Uniunii Europene, s-a creat o situație transfrontalieră reglementată de dispozițiile acordului. La sfârșitul perioadei de tranziție, era resortisantă a Uniunii supusă legislației Regatului Unit. Dacă ar fi continuat să lucreze în Regatul Unit, situația sa nu ar fi fost transfrontalieră, deoarece atât munca prestată, cât și dreptul la prestații de șomaj ar fi fost reglementate de legislația britanică. Tocmai din această cauză, autoritățile competente din Regatul Unit ar fi emis documentul anexat la cererea ei, pentru a dovedi faptele și împrejurările referitoare la prestațiile de șomaj.
- 9 În decizia atacată, pârâtul a arătat că, potrivit articolului 54a alineatul (2) punctul 4 din KSO, în temeiul unui tratat internațional la care Bulgaria este parte sau în temeiul regulamentelor europene privind coordonarea sistemelor de securitate socială, trebuie de asemenea să fie recunoscute ca perioade de asigurare perioadele care ar fi recunoscute în temeiul dreptului unui alt stat membru. În consecință, s-a constatat că Bulgaria trebuie, în principiu, să aplice Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 (denumit în continuare, din motive de simplificare, „regulamentul”), precum și Regulamentul nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (denumit în continuare, din motive de simplificare, „regulamentul de punere în aplicare”). Pe baza acestei constatări, pârâtul a considerat că norma care reglementează conflictul de legi prevăzută la articolul 11 alineatul (3) litera (a) din regulament este, în principiu, aplicabilă, excepțiile de la aceasta fiind prevăzute la articolul 65 alineatul (2). Întrucât, la 31 ianuarie 2020, Regatul Unit nu era stat membru, după încheierea perioadei de tranziție (după data de 31 decembrie 2020) era aplicabil

acordul. Având în vedere natura creanței invocate, domeniul personal de aplicare ar fi cel definit de dispozițiile articolului 30, fiind identificate – conform economiei acestei dispoziții – șase categorii de persoane. În motivare, pârâtul arată că reclamanta, în cazul în care a avut ultimele perioade de angajare (aspect care nu a fost contestat) în Regatul Unit de la 3 februarie 2020 până la 29 martie 2021, intră sub incidența situației prevăzute la articolul 30 alineatul (1) [litera (c)] din acord. Această dispoziție putea fi, însă, aplicată numai ținând seama de alineatul (2). Prin urmare, o situație transfrontalieră există numai în cazul în care un resortisant al unui stat membru lucrează într-un alt stat membru. Întrucât raportul de încadrare în muncă al reclamantei a încetat la 29 martie 2021, situația transfrontalieră a fost întreruptă începând cu 30 martie 2021, astfel încât reclamanta nu era o persoană în sensul articolului 30 alineatul (1) din acord. Prin urmare, dispozițiile articolului 61 și următoarele din regulament nu erau aplicabile reclamantei. Pe de altă parte, articolul 32 din acord viza situații speciale referitoare la persoane care nu intrau sau care nu mai intrau sub incidența articolului 30 din acord. Potrivit pârâtului, acestor persoane li se aplica doar principiul cumulării perioadelor de asigurare, de angajare și a altor perioade de dobândire a drepturilor la prestații. În consecință, în scopul cumulării acestor perioade, trebuiau luate în considerare perioadele încheiate după sfârșitul perioadei de tranziție, în conformitate cu regulamentul, persoanele vizate fiind cetățeni ai Uniunii sau resortisanți ai Regatului Unit care erau, de fapt, categorii de persoane care dobândiseră drepturi la prestații numai înainte de 31 decembrie 2020 sau înainte și după acest moment. În privința acestora, trebuia să se aplice legislația bulgară în examinarea drepturilor lor, fiind necesar să se cumuleze perioadele de angajare și de asigurare în Regatul Unit cu perioadele cărora li se aplica legislația bulgară. Întrucât, în speță, nu existau perioade de asigurare în temeiul legislației bulgare, dreptul la prestații de șomaj nu trebuia să fie recunoscut, iar o astfel de prestație trebuia să fie refuzată. În fapt, în ceea ce privește scrisoarea sa din 31 august 2021 adresată reclamantei, pârâtul și-a negat competența de a recunoaște dreptul reclamantei la prestații și de a-l îndeplini.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 10 Faptele stabilite în procedura principală sunt necontestate. Situația de fapt, astfel cum au fost descrisă de instanța de trimitere, este confirmată de mijloacele de probă administrate în fața acesteia. Instanța menționată are îndoieli cu privire la interpretarea efectuată de pârât a dispozițiilor acordului. Întrucât instanța de trimitere trebuie să soluționeze, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, litigiul privind legalitatea deciziei atacate și având în vedere dispoziția clară a articolului 267 al treilea paragraf TFUE, nu există nicio obiecție în privința necesității ca instanța să solicite o interpretare a dispozițiilor relevante din acord. În conformitate cu articolul 161 alineatul (1) din acord, Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la interpretarea acestui acord.

- 11 Potrivit instanței de trimitere, examinarea legalității deciziei pârâtului este supusă în mod direct normelor privind conflictul de legi din regulament (articolele 61-65a) și normelor care le precizează din regulamentul de punere în aplicare (capitolul 5 din acesta) și depinde de aplicabilitatea acestora în ceea ce privește situația de fapt stabilită în temeiul articolului 31 alineatul (1) din acord, respectiv de aplicabilitatea articolului 32 din acord numai în scopul cumulării perioadelor, în această examinare trebuind să fie inclusă de asemenea chestiunea privind instituția responsabilă pentru recunoașterea dreptului la prestații.
- 12 În acest context, trebuie mai întâi să se menționeze că instanța de trimitere are îndoieli cu privire la aplicabilitatea articolului 30 alineatul (1) litera (c) din acord la situația juridică a reclamantei. Sensul acestei dispoziții, precum și abordarea sa logică și efectul său în raport cu persoanele, conduc la concluzia că aceasta acoperă situațiile în care sunt prezente cumulativ următoarele condiții: a) un cetățean al Uniunii care își are reședința în Regatul Unit la data aplicării dispoziției; (b) la sfârșitul perioadei de tranziție, acestui cetățean al Uniunii nu i se aplică legislația Regatului Unit, ci legislația unui alt stat membru; (c) aceste norme se aplică, de asemenea, membrilor de familie și urmașilor acestor persoane. În speță, din faptele stabilite rezultă că, cel puțin la sfârșitul perioadei de tranziție, reclamantei i se aplica legislația Regatului Unit în sensul articolului 31 alineatul (2) din acord, coroborat cu articolul 1 litera (l) din regulament. În acest context, instanța de trimitere consideră că reclamanta intră sub incidența articolului 30 alineatul (1) litera (a) din acord. Această dispoziție impune existența cumulativă a două condiții: (a) persoana în cauză trebuie să fie un cetățean al Uniunii la momentul aplicării dispoziției; și (b) acestui cetățean al Uniunii trebuie să i se aplice legislația Regatului Unit la încheierea perioadei de tranziție menționate la articolul 126 din acord. Indiferent care dintre cele două situații determină situația juridică a reclamantei, pârâtul le interpretează în mod evident în sensul că aplicabilitatea lor depinde de cerințele articolului 30 alineatul (2) din acord. Astfel cum s-a arătat deja, pârâtul consideră că ceea ce numește o situație „transfrontalieră” în sensul acestei dispoziții există numai atunci când respectivul resortisant al unui stat membru lucrează în alt stat membru. În cazul în care, ca urmare a încetării acestui raport de muncă în Regatul Unit, această situație nu mai există, reclamanta nu mai făcea parte din grupul de persoane vizate de situațiile prevăzute la articolul 30 din acord, astfel încât trimiterea prevăzută la articolul 31 alineatul (1) nu îi era aplicabilă. Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la această interpretare a pârâtului. După cum s-a menționat deja, articolul 30 alineatul (2) prevede că persoanele menționate la alineatul (1) beneficiază de acoperire atât timp cât continuă, fără întrerupere, să se afle într-una dintre situațiile prevăzute la alineatul respectiv, care implică în același timp atât un stat membru, cât și Regatul Unit. Expresia „atât timp cât” nu ar trebui interpretată în sensul că limitează domeniul de aplicare a dispoziției la durata unei situații în care lucrătorul salariat, care este cetățean al unui alt stat membru, prestează munca în Regatul Unit. Dimpotrivă, sensul și obiectivul dispoziției, precum și interpretarea teleologică a acesteia conduc la concluzia că persoanele menționate la articolul 30 alineatul (1) litera (a) intră în domeniul de aplicare personal al dispoziției dacă, pe întreaga durată a perioadei de tranziție prevăzută la articolul 126 din acord, sunt în

același timp cetățeni ai Uniunii și li se aplică legislația din Regatul Unit, înțelegându-se că aceste condiții nu se pot modifica în acest cadru temporal, iar modificarea ulterioară a uneia dintre condiții nu are efecte asupra domeniului de aplicare personal al articolului 30 alineatul (1) din acord.

- 13 Pare, totuși, posibil ca expresia „atât timp cât” să se refere la momentul în care dispoziția produce efecte în materie de conflict de legi. Aceasta ar fi situația chiar dacă, astfel cum consideră pârâtul, situația juridică a reclamantei ar trebui subsumată condiției prevăzute la articolul 30 alineatul (1) litera (c) din acord. Interpretarea bazată pe modul de redactare și finalitatea acordului permit să se concluzioneze că persoanele menționate la alineatul (1) litera (c) intră în domeniul de aplicare personal al dispoziției pe întreaga durată a perioadei de tranziție dacă, pe întreaga durată a perioadei de tranziție, sunt și rămân cetățeni ai Uniunii care își au reședința în Regatul Unit și, în același timp, li se aplică numai legislația unuia și aceluiasi stat membru. Cu toate acestea, este posibil să se interpreteze dispoziția în sensul că expresia „atât timp cât” impune ca domeniul de aplicare personal al articolului 31 alineatul (1) să se aplice numai până la momentul în care sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute la alineatul (1) litera (c), cu alte cuvinte atât timp cât persoana este un cetățean al Uniunii care își are reședința în Regatul Unit în calitate de lucrător salariat și căruia, în același timp, i se aplică legislația unui stat membru. Pentru motivele expuse anterior, instanța de trimitere consideră că Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate da o interpretare adecvată dispozițiilor articolului 30 alineatul (1) literele (a) și (c) coroborate cu articolul 30 alineatul (2) din acord.
- 14 Pe lângă ceea ce a fost deja prezentat, este necesar ca instanța de trimitere să interpreteze articolul 30 alineatele (3) și (4) din acord în vederea eventualei sale aplicabilități la situația de fapt constatată în procedura principală. Trebuie remarcat că pârâtul nu s-a pronunțat cu privire la aplicabilitatea sa eventuală și/sau exclusivă, în pofida caracterului său subsidiar. Articolul 30 alineatul (3) din acord prevede că, deși o persoană nu intră sub incidența alineatului (1) literele (a)-(e), acordul îi este de asemenea aplicabil în cazul în care intră sub incidența articolului 10 [în speță, pare relevant în ceea ce privește alineatul (1) litera (a)]. În conformitate cu articolul 30 alineatul (4), persoanele menționate la alineatul (3) intră sub incidența acordului numai atât timp cât continuă să aibă un drept de ședere în statul-gazdă în temeiul articolului 13 din acest acord sau un drept de muncă în temeiul articolului 24 sau 25. Așadar, în cazul în care se pune problema aplicabilității articolului 30 alineatul (3) din acord, ar fi utilă interpretarea domeniului de aplicare de asemenea în coroborare cu alineatul (4). La prima vedere, sensul și obiectivul indică faptul că, odată ce raportul juridic al persoanei angajate (lucrător) în Regatul Unit a încetat și persoana respectivă (cetățean al Uniunii) a părăsit Regatul Unit, articolul 30 alineatul (3) din acord nu i se mai aplică, întrucât, în ceea ce privește condiția prevăzută la alineatul (4), și-a pierdut dreptul de ședere în statul membru, deoarece singurul motiv al șederii în acest stat membru era munca prestată în acel stat. Se poate, însă, susține de asemenea că limitarea prevăzută la alineatul (4) se referă la dreptul de ședere și la dreptul la muncă exercitate după încheierea perioadei de tranziție, indiferent de durata

exercitării acestor drepturi sau a valorificării acestor drepturi, deoarece persoana a continuat oricum să fie angajată și a avut dreptul de a locui în statul gazdă pentru o durată determinată după încheierea perioadei de tranziție, fiind acoperită de articolul 31 alineatul (1) pentru această perioadă. Pentru aceste motive, indicațiile Curții de Justiție a Uniunii Europene cu privire la interpretarea dispozițiilor citate de către instanța de trimitere ar fi utilă pentru soluționarea cauzei.

- 15 În sfârșit, mai trebuie remarcat că trebuie să fie luată în considerare împrejurarea că, din cauza lipsei unui venit de înlocuire al reclamantei, care să compenseze pierderea venitului din muncă pe care ea îl obținea din munca sa în calitate de angajată în Regatul Unit, și având în vedere eventuala necesitate de a solicita dreptul la prestații în Regatul Unit în termenul și în condițiile prevăzute în acest stat, instanța de trimitere este obligată să solicite președintelui Curții ca procedura preliminară să se desfășoare în conformitate cu normele prevăzute la articolul 105 din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție.